

Svědectví sovětského zločinu

JOSEF NOVÁK, SALZBURG

Dýmajícím vrakem černobylského reaktoru ozářená, caesiem a stroncem zamořena východní a střední Evropa začíná vydávat otřesná svědectví sovětského zločinu.

Selhání techniky atomového reaktoru, které je odvislé od způsobu provedení výstavby, montáže a typu této vražedné nestvůry stvořené vysoce vyvinutým lidským mozkem může nastat, jak praxe na Východě i Západě už několikrát ukázala, i při dobré práci obsluhujícího personálu.

Podle posudku vysoce kvalifikovaných odborníků pro nukleární techniku byly v Černobylu všechny komponenty negativní.

1.) Primitivní provedení výstavby reaktoru.

2.) Nedobudované bezpečnostní zařízení.

3.) Vadná technika provozu.

4.) Polovina obsluhujícího personálu nekvalifikována a neškolená.

Přes varovné hlasy několika profesorů a členů moskevské akademie věd, kteří požadovali již před 5ti roky zastavení provozu černo-

bylské atomové elektrárny s poukazem na nutné provedení zdokonalení bezpečnostního zařízení včetně dvojitého ochranného obalu pro jaderné sondy, zdokonalení funkce chladicích zařízení, jakož i výměnu částí obsluhujícího personálu, hodlali partajní bonzové tyto požadavky "přes palubu" za cenu nezbytné další produkce proudu a hlavně plutonia. Dokonce dva z týmu vědců, kteří si dovolili expertizu podepsat, byli posláni do předčasné penze ze zdravotních důvodů. Ostatní zmlkli. Jejich varování mohlo být klasifikováno jako pokus o skrytou sabotáž zbrzdění výroby atomových pum a dodávek proudu pro sovětský průmysl.

Tytéž stranické a bezpečnostní orgány, které před 5ti léty zamezily opravu a zdokonalení černobylských reaktorů, blokovaly po výbuchu v dubnu 1986 proniknutí zpráv o

neštěstí, včasná bezpečnostní opatření v zamořených oblastech, což ve svých důsledcích postihlo téměř třetinu naší planety s jejím obyvatelstvem, zvířectvem a vegetací. Odmítly později po odhalení katastrofy nabízenou technickou pomoc ze Západu, protože měli obavy, že by se svět mohl dovědět o velkých zásobách plutonia na výrobu atomových náloží a současně o primitivizmu sovětské jaderné techniky.

Dýmající obluda v Černobylu chrlila několik týdnů do atmosféry smrtelnosné jedy a sovětskými oficiálními místy bylo vše bagatelizováno. Rusové ohlásili, že se jedná o menší nehodu v atomové elektrárně, která bude v několika dnech opravena. Co pak následovalo, ví dnes celý svět a nejlépe: ozářená Evropa. - Spad radioaktivního prachu zasáhl území Evropy až po jižní Francii a celou oblast Středozemního a Egejského moře. Dnes exportuje Řecko a Kréta rozinky a fíky ze sklizně 1986, které "září". Turecku byly vráceny ze Západního Německa veškeré zásilky čaje, v němž byly naměřeny hodnoty caesia až 5.000 krát vyšší, než je povolená norma. V

Rakousku v zimním období, kdy rolníci začali skrmovat seno z jarní seče 1986, v zimním období a ve všech mléčných výrobcích koncentrace caesia a stroncia vysoko nad přístupnou koncentrací, takže některé mlékárny musely tyto již vyrobené potraviny zničit. Dodávky mléka a jogurtu pro školy jsou denně přísně kontrolovány a stává se, že 2-3 dny v týdnu mlékárna školní mléko nedodá, jelikož je příslušným kontrolním chemikem zabaveno.

7.000 tun sušeného mléka, naložených v Západním Německu v 5ti nákladních vlacích, bylo pro vysoký obsah caesia v lednu zabaveno a po dlouhých kompetenčních diskuzích příslušných úřadů nařizováno zničení této, jinak cenné potraviny. Z řad obyvatelstva došlo spolkovému kancléři mnoho dopisů a telefonátů s doporučením, aby vlaky s radioaktivním sušeným mlékem byly poslány do Sovětského svazu a odtud také požadována za způsobenou škodu příslušná náhrada.

Pochopitelně, že i v jiných státech střední a východní Evropy jsou různé druhy potravin, jako zelenina, bylinné čaje, ovoce, mléko a

Pokračování na straně 6

naše hlasy

"OUR VOICES" - Independent Newspaper for Czechs, Moravians, Silesians and Slovaks.
"NAŠE HLASY" - Nezávislý časopis pro Čechy, Moravany, Slezany a Slováky.

No. 6 (1104) Volume-Ročník 33 * 28. března-March 28, 1987
Toronto, Ontario, Canada

BŘEZEN

Z galerie poblblých

V říjnu m.r. 47letý vědec z Houstonu jménem Arnold Lockshin se sebral a se svou rodinou "přehl" na Východ. Jako důvod uvedl "dirty tricks" FBI, které ho znepokojovaly. Navzdory těžkostem, jímž je jím dnes čelit, manžele Lockshinovi tvrdí, že vářit se nemohou, neboť "Sovětský svaz zachránil jejich životy."

Přesto, že na sovětské poměry zastává Lockshin pohádkový džob - je laboratorním ředitelem celounionového Ústavu pro výzkum rakoviny s platem 750 \$ měsíčně, rodina v sestavě 1-1-3, žije střídmě; Lockshin jezdí do práce podzemkou, na koupi auta jim nezbyvá (nová Lada, nejldovější vozidlo, si tu přijde na 11.000 \$ a jakýkoli úvěr či splátky tu neexistují).

Kathy Kiely je reportérka houstonského "Postu", kte-

rou vyslali, aby se v Moskvě přesvědčila, jak tu Lockshinovi žijí. Něco jsme už shora načrtli a ze všeobecných poznatků reportérky si odvodíme další.

I když náklady na některé předměty denní potřeby jsou na naše poměry, až směšně nízké - za třípokojové apartmá tu měsíčně zaplatíte něco kolem 40 \$, za proud 12.50 \$ a telefon 3.90 \$, za podzemku, bez rozdílu vzdálenosti 8 centů, je dlouhá řada těch,

kteří ne že by byly drahé, ale nejsou k dostání. Čerstvou zeleninu a ovoce, píše Kathy, ve státních obchodech zřídka kdy uvidíte. Jediné ovoce, které za svého pobytu v Moskvě viděla, byla hromada jablek, malých a nedozrálých. Na "černém trhu lze dostat leccos, nebo na trzích za městem, kam kolchozníci z celého Sovětského svazu mohou dovážet své plodiny, aniž by musely projít obvyklou státní, neohrabanou byrokratickou procedurou. Když tam vejde- te, jakoby jste se ocitli na jiném světě; dostanete tam pomeranče, jablka, hrušky, zralé a sama chuť, hezké kousky hovězího, celá kuřata a čerstvý jogurt a med. Sáček s deseti pomeranči tu stojí ekviva-

Pokračování na straně 6

Komunismus a teror

Před nedávným časem zesnulý vídeňský publicista židovského původu, který byl ve svém mladém věku, podobně jako většina jeho současníků, přesvědčeným marxistou, otevíral v pozdějších letech, když sám poznal pravou tvář komunismu, svým čtenářům a na mnoha přednáškách svým posluchačům, oči - těmito slovy:

"... kdo po tom všem, co se stalo a bylo bezesporně odhaleno o zločinnosti tohoto systému, je ještě komunistou, je buď totálně omezený na duchu a nebo je zločinec. Omezený duchem proto, že není schopen ze známých skutečností vyvodit důsledky a zločinec proto, nebo v tom případě, když po poznání zločinného charakteru komunismu, tento systém lidstvu doporučuje a nebo se za něj staví...."

Z autentických pramenů
Křesťanská Unie

Jaro 1987

Jaro přišlo
zelené listy

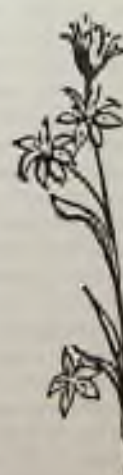
se připnuly na větvíčku
a člověk se zamyslí
nad milióny květů
v každém rozkvetlém křičku

Děsí se
či ještě naše děti
budou moci šťastně žít
než musí svá mladá srdce
také do hrobu položit

Jaro přišlo
a ulice se plní
jak ve vězích květy
a mladým děvčatům
se blízky jarem vlíní

Lidé se bojí
že nebude konec utrpení
člověk to čte
na stránkách novin
z každé věty
A co pro básníka zbylo
to je to Jaro -
bylo letos krásné - krásné bylo.

MILOSLAV ZLÁMAL

Lidé světa

bez střechy nad hlavou.

Z čísel Vysokého komisaře pro uprchlíky při OSN bylo v roce 1985 ve světě kolem 10 milionů lidí bez domova. V čele tabulky stojí Afghánistán (2,7 mil v Pákistánu, 840,000 v Iránu). "Černý kontinent" má přes 2,6 mil. uprchlíků,

nejvíce jich převzal Súdán (1,094,000), jednoho napadne, jsou-li ony tzv. 'osvobození' války' opravdovým osvobozením.

The Plain Truth, April 1987)
(Jinými slovy "Kde Sovět chodí, tráva se nerodí". Odkud se přehází? Posud'te sami. (Číslo neuvádíme, a to proto, že čísla Vysokého komisaře jsou dva roky stará, jednak

čísla z různých pramenů se značně rozcházejí.)

Afghánistán, Palestina, Etiopie, Angola, Kambodža, Uganda, El Salvador, Mozambik, Rwanda, Chad, Western Sahara, Burundi, Irán, Laos, Filipíny. Mané se nabízí otázka: Kdy a kam se bude přeházet z Kanady, kdy a kam se bude přeházet ze států, s politikou, jakou tu dělají.)

Humanita à la Gorbačov

Trestní komando rudoarmějců odstraňovalo těžké radioaktivní palivové elementy holýma rukama poté, co dálkově ovládané stroje pro vysoký stupeň záření selhaly a nefungovaly. Pomoc západních techniků a odborníků byla odmítnuta.

Konečná fáze zabetonování rozpadlého čtvrtého reaktorového bloku v Černobylu probíhala mnohem dramatičtější, než se v přípravné fázi předpokládalo.

Armádní noviny "KRASNAJA ZVEZDA" uveřejnily 9. prosince 1986 nenápadnou zprávu, že "dobrovolníci" rudé armády, vybaveni těžkými ochrannými obleky, museli ručně posunovat palivové elementy až k okrajům obruby reaktoru a tyto pak posunout do jícnu rozpadlé pece...

Stroje nefungovaly. Nahoře, na reaktorovém bloku bylo na hromadách přes 30 tun radioaktivního odpadu a palivového materiálu. Velitel vojenského útvaru určeného pro střežení a práce v Černobylu generálmajor N. Tarakanov řekl údajně v interviewu novinářům KS, že spousty odpadového materiálu musely být nejprve odstraněny, aby reaktorový blok mohl být zastřešený a později zabetonováný...

Až potud výňatky z textu

sovětských informačních prostředků. Co generálmajor Tarakov neřekl a "Krasnaja Zvezda" nenapsala, dověděli jsme se z jiných spolehlivých pramenů:

... Když elektronkový mechanismus dálkového ovládnutí Robotů vypověděl pro enormně vysoké záření službu, nezbývalo likvidačnímu komandu nic jiného, než nasadit na práci lidi. Nejdříve museli být zaškoleni. První dobrovolník vybavený 20 kg těžkým ochranným oděvem z olovnatého gumo-textilu měl za úkol: speciálním rýčem nabrat radioaktivní grafit a tento vhodit do dosud dýmajícího jícnu reaktoru. Tento úkol trval 1 minutu a 13 vteřin. Za tuto dobu byl muž vystaven záření o síle 3,6 REM.

Sovětský odborník pro záření tvrdí, že hodnoty o 0 až 50 REM mají za účinek jen nepatrné změny v krevním obrazu postiženého. Pro porovnání: 3,6 REM v dané době, je asi 30 krát silnější,

než roční dávka 110 milirem, jíž jsou vystaveni obyvatelé Evropy ve stejné ročníkové šířce.

Kolik takových "dobrovolníků" v ochranných oblecích bylo na přípravě k likvidaci dýmajícího reaktoru nasazeno v době asanačních prací v Černobylu, to ví jen generálmajor Tarakanov a jeho politrucci, kteří nejprve uspořádali kolový hon na muže ve městech pobaltských republik, aby potom do vojenských mundurů navlečené otroky pod samopaly politruků, agentů KGB a GRU nahnali na tyto nucené práce.

KOMANDO SMRTI nemělo co ztratit. Po čtyřech dnech se pobalší otroci vzbouřili. Sedmáct jich bylo zastřeleno na místě, 15 raněných později likvidováno v dřevěném baráku, který mimo vojenských stanů sloužil jako ubytovna pro "galejníky" a byl vzdálen jen 200 metrů od objektu. Nový KATYN bodrého soudruha Gorbačova! Druhá a třetí směna otroků, kteří

Příslušníci dozorcích jednotek rudé armády a milice byli v Černobylu vybaveni ochrannými obleky, jako na frontě po atomovém útoku. Estonci a jiní otroci, nahnáni na černobylské reaktorové spaleniště k provádění asanačních prací, pracovali zde bez jakýchkoli ochranných prostředků, jako kdysi mukli na třídění ruděnky a v šachtách uranových dolů Jáchymova, Příbramě a jinde.

masakru přiblížili, pracovala pak do konce "totalního nasazení" bez reptání.

Na jednoho pracovníka připadlo denně mimo několika metrů radioaktivního odpadu, cca 50 kg maximálně zářícího grafitu, který musel být "speciálními lopatami" naházen do reaktoru. Jeden zvlášť veliký kus palivového materiálu o váze 380 kg nemohl být posunut dálkově

speciálními háky s chlapadly a tudíž museli otroci vybaveni pouze gumovými rukavicemi a olověnými pásy, posunout pak "zářící kvádr do hrdla reaktoru ručně, pomocí dřevěných pák a kuláčů, jako kdysi otroci na stavbě egyptských pyramid.

Sovětský denní tisk líčil zabezpečovací práce na Černobylském reaktoru jako vyspělou ruskou techniku pomo-

ci strojů a dálkového ovládnutí. Rovněž konečnou fázi "zabetonování", jako mechanickou záležitost za použití helikoptér a bagrů-robotů.

Pravda o opaku je ošterná a mimo našeho zpravodajství, čerpajícího z ilegálních pramenů, popisuje situaci oficiální estonský denník "Noorte Haal", jehož obsah ušel zázrakem cvičenému oku ruského cenzora. -jn-

Výročí bez glorioly

BOHUMIL OBDRŽÁLEK

Z Československa se prostřednictvím exilových tiskovin dozvídáme, jakže se to vlastně má s Chartou 77, jaké zásluhy na vzniku mají soudruzi Hájek a Mlynář, rovněž tak o trvajících sankcích režimu proti stoupencům tohoto společenství.

V prosincovém čísle časopisu Listy vzpomíná V. Havel 10. výročí vzniku Charty 77. Dovolím si při této příležitosti napsat několik poznatků z mé osobní zkušenosti. Předně bych chtěl upřesnit, jak to tehdy bylo s neveřejnými podpisy pod Chartou 77.

Když jsem se v roce 1977 spolu s přáteli rozhodl podepsat prohlášení Charty 77, bylo nám doporučeno několika exponenty Ch 77, podepsat prohlášení neveřejnými podpisy a tyto podpisy nechat deponovat. V případě veřejných podpisů bychom přitom byli tzv. "prostřeleni" a nemohli pak dále dost dobře pro Ch 77 pracovat. V případě, že by se s námi něco stalo, budou přitom naše podpisy zveřejněny s datem deponování. Toto doporučení jsme tedy respektovali. V této době se ovšem horlivě připojovali svými veřejnými podpisy především bývalí komunisté, v naději znovu vystoupit na neveřejné veřejné podium a pranic se neobávali prostřelení. To, že se nakonec políček zmocnila (podle slov V. Havla) i nezveřejněných podpisů, nutno považovat za naprostou nevědomitost osob, kterým byla deponace svěřena.

Charta 77 (podle V. Havla) sdružuje k 10. výročí vzniku okolo "dvacíti set" občanů, což není mnoho z patnáctimil-

lionového národa. Vezmeme-li v úvahu, že převážnou část společenství Ch 77 tvoří tzv. "mrtvé duše", v tom smyslu, že dotyční Ch 77 podepsali po přečtení základního prohlášení a od té doby se nikterak nezapojovali, dále pak v menší zastoupení čestní lidé nezastoupení komunistickou minulostí, kteří připojili své podpisy ve víře v dobrou věc a v naději, že budou prospěšni svou činností pro Ch 77 a

nakonec skupina z řad bývalých politiků a profesionálních mluků, kterým jejich soukmenovci po nezdařeném pokusu o jakousi reformu znemožnili naplnout plachty správným směrem, není důvod mluvit o Chartě 77 jako o úspěšné občanské aktivitě. Pochvaly by si však zasloužila po současném režimu a to za svá mnohá prohlášení (tvořená především pražskou skupinou), která jsou tak "dobrá", že by je klidně mohlo přetiskovat Rudé právo. Kriticky pravdivě se o pražské skupině chartistů vyjádřil jeden z charakterních, který mi při

jednom pražském rozhovoru řekl: "Víš, my jsme tady jakási 'zákonem chráněná zvířata' s výhodou, že když se tady něco seniele, zítra to ví celý svět. Horší je to s vámi na venkově, tak když padne klec..."

Co se týká chartistů žijících v zahraničí, to by byla kapitola věru smutná. Použiji tedy výstižného hodnocení paní Škvorecké-Salivarové, která říká (Zpravodaj roč. 18, č. 12, 1985, str. 28) "Lidi jsou halt ješitní a blbí. I ti chartisté. Kolik duševních mrzáků se nalepilo na tohle huutí. Kolik bezcharakterních, líných, neschopných idiotů se tu při-

juje na Chartě 77. A kolik se jich asi věší na chartisty doma?"

K zmíněnému 10. výročí uspořádali vídeňští chartisté vzpomínkový večer v Klubu Čechů a Slováků ve Vídni. Kromě jiných tam promluvil jeden ze zakladatelů Charty 77 Zdeněk Mlynář. Ve své řeči upozornil na potřebu zavírat i nadále přehnané refor-

misty. Jeho bývalý spolužák, kremelský šéf Gorbačov, tyto tzv. reformisty však začíná propouštět z vězení. Proti zvyklostem by tedy Z. Mlynářovi to známé poplácání a polibky na obě strany nedal jeho spolužák, ale soudruzi Husák s Bilakem. Od čestných lidí by si však zasloužil pořádných pár facek - taky na obě strany.

Zvěsti ze země zaprodané

Kanadský ministr Joe Clark ve své sobotní (28. 2.) řeči znovu prohlásil, že, s "balíkem" tuhých sankcí proti Jižní Africe v době přítomné, podle jeho názoru, většina Kanadánů nesouhlasí. S Clarkem naproti tomu nesouhlasí většina přítomných, v čele s funkcionáři Kanadského koncilu pro mezinárodní spolupráci (Canada Council for International Co-operation) - organizace, z níž iniciativy protipartheidní konference v Ottawě (a za finanční podpory ottawské vlády a quebecké) byla svolána. Krátkých chvil mezi sykotem, kterým byla Clarkova řeč doprovázena, funkcionáři oné "bohulibé" organizace namítali, že opak je pravdou, neboť většina Kanadánů jsou členy organizací či skupin, z nichž řada

delegátů je meetingu přítomna. Koncil sekupuje 150 organizací, vč. hlavních církví, kanadských unií atd.

Delegáti mimo to vyzvali vládu, aby zvýšenou měrou pomohla těm státům, které sousedí s Jižní Afrikou, především pak Mozambiku, kde Jižní Afrikou sponzorované tlupy rebelů svými útoky na zásobovací střediska a dopravu přivodily v zemi všeobecný hladomor.

Walter McLean, poslanec federální vlády za stranu "konservativní" (uvozovky jsme přidali my. Red.), jeden ze skupiny, kterou vláda pověřila "find-finding" misí, zakončil svou zprávu těmito slovy: "Nejlíp, jak Mozambiku pomoci, je 'položít Jižní Afriku na Lopatky'". (The Globe and Mail, 2. 3. 1987)

Špionáž

Washington: Bývalý pracovník zpravodajské služby amerického válečného námořnictva J. POLLARD byl odsouzen k doživotnímu vězení za špionáž pro Izrael. Jeho manželka A. Hendersonová-Pollardová byla odsouzena k pěti letům vězení za to, že mu napomáhala a přechovávala od cizích dokumenty. Pollard přiznal, že od poloviny roku

1984 do svého zatčení v listopadu 1985 předal Izraeli několik tisíc stran přísně tajných dokumentů, mezi nimiž byly informace o amerických raketových systémech a o obranné kapacitě arabských zemí. Byl zatčen na prahu izraelského velvyslanectví ve Washingtonu, když tam nesl další balíček tajných spisů. Určitá část z těchto materiálů byla podle zjištění "údajně" předána izraelskými agenty Sovětům.

NAVŠTIVTE JIŽNÍ AFRIKU,

zemi plnou krás a exotiky.
Přesvědčte se na vlastní oči
o vysoké životní úrovni obyvatel.

Nevěřte lživým tvrzením sdělovacích prostředků, které chtějí tuto prosperující krásnou zemi uvrhnout do marxistické bídě a utrpení! Jim se nejedná o blaho "člověka", je žene touha zmocnit se bohatství!

Don't be misled by other peoples' opinion. Go and see South Africa for yourself.

Otiskujeme zdarma.

SOUTH AFRICAN

Bude Tutu příští obětí?

Komunisté milují mučedníky a učiní všechno, aby měli koho milovat. Což se nám ozejmí, přečteme-li několik následujících odstavců. - Prvním příkladem nám budí odstranění protikomunisty a pro Západníka Marcose z Filipín v únoru m.r. Když exulant a zdiskreditovaný politik Benigno ('Ninoy') Aquino vystupoval na Filipínách 21. srpna roku 1983 z letadla, byl zastřelen komunistou jménem Rolando Galman. Galman, člen komunistické organizace NPA (News Peoples Army), byl pak vojáky zastřelen. Komunistům to ovšem kápl do noty, mrtvý mluvit nemůže.

Co se však nestalo: Svět a především pak americká média svedla všechno na Marcose a ignorovala jeho příkaz k vyšetřování, které by vneslo světlo do celého případu.

O několik málo týdnů později napsal o tom v torontském SUNU odborník na zahraniční věci na slovo vzatý Eric Margolis (6. února 1986) toto:

"Čím to, že se všechny ony TV kamery a novinářské týmy tolik zabývají Marcosovým bíchy, spáchaným kdesi pět tisíc mil daleko, když zdaleka větší bezbožností se páchají jižně od Rio Grande? (Miněno Mexiko.) Zřejmě odpovědí je, že Marcos má pověst pravíčka a pro-Američana, vlastností dané do klatby severoamerickým liberálním tiskem.

Otázka však zůstává - proč by se měl Marcos něčeho tak zcela politicky bezvýznamného dopouštět? Aquino byl po dobu nepřítomnosti na Filipínách většinou nadobro zapomenut a nemohl získat víc než 1 až 2 procenta hlasů.

ZÁDNÁ VÝHODA PRO MARCOSE, ZATO OHROMNÉ VÝHODY PRO KOMUNISTY.

My všichni víme, co následovalo: Aquino va Corazon získala moře sympatií a ruku v ruce s kardinálem nebláhle pověstí Sinem, následovníkem Vatikánem odsouzené "osvobozené teologie", Marcos vypudili z Manily. Vyvinula se tím situace ne nepodobná té, k níž došlo po pádu Filipín Japoncům v druhé světové válce. Jen si vzpomněme - když v roce 1942 padly Filipíny, Austrálie byla příští na řadě.

Hořejší technika byla praktikována před tím nejednou, kupříkladu při zavraždění prezidenta Johna F. Kennedyho 22. listopadu 1963. - Víme, že vrahem byl Lee Harvey Oswald, Sověty trénovaný komunistický funkcionář výboru Fair Play for (Castro's) Cuba. Oswaldovi se povedlo ukrýt se, nepovšimnut, v přítmi biografu, kde byl přistižen policistou Tibbettem a toho zastřelil. Na oplátku byl o den později zastřelen Jackem Rubym, který několikrát předtím navštívil Castrovu Kubu za neodhaleným účelem. Tak byl Oswald umičen. Šlo zřejmě o vraždu, k níž nemělo dojít. Avšak co se stalo, jakmile byl Kennedy zastřelen? Ani chvíli média nemeškala a svedla vinu na americké protikomunistické hnutí všeobecně a texasské koncil bílých občanů (Texas White Citizens Councils), které stroje odmítaly Kennedyho levičáckou politiku (ano Kennedy byl hodně doleva). Oswald by byl bezpochyby dotazován, avšak pochybujeme, byl-li by s médii, odhodlanými nalézt na "pravém křídle" obět-ního berana, vůbec kdy pohnán před soud. Oswald by byl označen za oběť policejní brutality!"

Komunisté a jejich polotajní spojenci ve skupinách jako třeba Council on Foreign Relations mohli dobýt srdce svobodného světa v

odvážném, směle coup d'état. Pochopili, ovšem, co však mohli ztratit?

Stejně si komunisté počínali při zavraždění arcibiskupa Oscara Romero v El Salvadoru v březnu roku 1980. Arcibiskup byl levák na druhou a bez ustání dotíral na prezidenta Cartera, aby dal "červenou" dodávkám zbraní vládě a nevíšal si nesmírných dodávek zbraní ze země sovětského bloku komunistickým guerilám v zemi. Na kohopak to svedli, tu vraždu? Na koho jiného než na vůdce protikomunistů, majora Roberto d'Aubissona, a tzv. "popravčí čtyři". Však tohle, přes rozsáhlé a dobře financované vyšetřování jeden jediný průkaz se nenašel, který by hořejší potvrdil. Až právě nyní došla z Puerto Rica zpráva, že ten, co arcibiskupa zavraždil, byl jeden z baskické teroristické organizace - marxistické ovšem - jménem ETA, jak prozradil jeden ze zajatých teroristů guerily. Každý, kdo by nevěřil, anebo si přál bližších informací, nechť si o ně napíše na adresu: THE WANDERER, St. Paul, Minnesota. Jde o týdeník amerických katolíků. Číslo "in question" je z 22. března roku 1981.

Papež sám byl střelen a vážně raněn (13. května 1981) členem turecké fašistické strany SEDÍ VLICI (Grey Wolves) Mehmetem Ali Agcam. "Fašistou", kolikrát jsme tohle už slyšeli! Zase fašisté! Dnes už ovšem víme, že za tímto nepřítel moudře voleným "hitmanem" stálo KGB a jich bulharský kontakt.

Měli jsme tu také případ zborcené komunistické revoluce v kolumbijské Bogotě v témže roce, co jsme se u nás ocitli v komunistickém otroctví. V r. 1948 to bylo, co se Castro podílel na této, kolumbijské, revoluci a pronesl tato "historická" slova: "Dnes jsem učinil dobrý skutek - zabíjím járáře." Jedině člověk pod vlivem Satana může pronést něco takového.

Dejme promluvit Williamu D. Pawleyovi, bývalému americkému velvyslanci v Brazílii; níže je uvedené svědectví, které jmenovaný přednesl 2. září roku 1960 před vnitřním bezpečnostním subkomitě senátu:

"... Oni však předvedli jednu z nejzákeřnějších ukávek svého zablýskavého umění, zločilejší je těžko si představit. Komunisté zavraždili Galtana (G. byl velmi oblíbený liberální oponent stávající kolumbijské vlády. Úmyslem komunistů bezoporu bylo nakýdat špinu na vládu a podnítit Kolumbijce k stávkám a revoltám), byla jedna hodina po polední. Tomu, co vraždu provedl, předem řekl, že budou nedaleko v autě čekat a když bude po všem, přijedou pro něho, on nasedne a vylehne zmlí jako pára nad hrncem. Místo toho vraha střelili několikrát poté, co ten splnil své, a země jakoby se za ním slehla. My si tu myslíme, že v tom má prsty Castrův gang."

Kdo bude příští komunistickou obětí? Bezpochyby Jižní Afrika, jak lze usoudit z neutuchajícího přívalu falešné a zákeřné pro-

pagandy proti této hrdinné malé křesťanské zemi. Jižní Afrika je poslední překážka v komunistickém úsilí učinit z "černého" kontinentu komunistickou Afriku. Navíc jsou suroviny a minerály životně důležité svobodnému světu, ježto jinde nejsou k dostání - leda v Sovětském svazu! A to zdaleka není všechno - moderní olejové cisternové lodi staví příliš velké, než aby se vešly do Suezského kanálu. K čemu kanál, je-li tu jakýsi ten Mys dobré naděje? Co kdyby padl ten do rudého báchoru sovětského draka?

Z toho všeho vysvítá, že "arcibiskup" Tutu (uvozovky naše dílo. Red.) je jediné možným cílem ve středu nitkového kříže sovětského mašinganu. Bude to on, kdo bude příští na řadě.

A opět - a můžete na to vzít je - to bude nějaký ten jiný nevhodně vybraný packal z řad "bílých svrchovanců či fašistů", někdo a la Mehmet Ali Agca, který to má na svědomí (u nás se něčemu takovému říkalo "Já nic, já

muzikant." Překladatel.)

Pisatel těchto řádků je dalek toho, aby Tutu obdivoval. Tutu jedná jako komunista od rána do setmění. Do kategorie světových celebrit byl katapultován médii, nikoli jihoafrickými černými, kteří by ho podporovali. (Při nedávné návštěvě v Jižní Africe, na dotaz "Co říkáte Tutovi?", většina (bílých i černých bez rozdílu) odpověděla: "He is crazy" - a mávla rukou. Překladatel.) Podle vyjádření bývalého guvernéra státu New York Al Smitha "nosí Tutu kněžskou suťanu a koná dílo d'ábla."

Kdo tím získá? Komunisté tím získají.

Kdo tím ztratí? Celý svobodný svět ztratí možného spojence, jakého hned tak jinde nenajde, pokud jeho hodnot se týče. Pak už bude Amerika tím posledním na řadě, "dík" zásluhám a obětí dobrého přítele komunistů "arcibiskupa" (uvozovky naše. Red.) (Desmonda Tutu.

John Cotter (Speak-up, January '87. Přeložil -rh-

"Národ, který dal světu Masaryka, musí ukázat, že jeho ideály lze uskutečnit v politickém životě ... V době, kdy kulturní poslání národa je reduováno cizí ideologií, je povinností exilu, aby byl oporou duše národa".

Prof. Václav Hlavatý
18. 6. 1954

Je povinností exilu ... Z historie jedné (z)rady

Prof. Václav Hlavatý (1894-1969), vynikající matematik světového jména, člen Rady Svobodného Československa, spoluzakladatel a předseda SVU, na jehož jméno se ani dnes neváhají odvolávat četní spolkové "představitelé", "mluvčí" a "hlavy", vydal v r. 1955 obsáhlou studii exilové činnosti, nazvanou "Znovu o lépe".

Prof. Hlavatý se v ní zabýval "posledními událostmi" v Radě svobodného Československa a popsal detailně jak se tehdy na schůzích zastupitelstva RSC postupovalo, aby nedošlo k projednání reorganizačních návrhů podaných tehdy pp. Řehákem, dr. Feierabendem, p. Rechciegelem, kanadskou skupinou RSC a prof. Hlavatým (Čechoslovák v zahraničí), Londýn, 18. února 1955).

Prof. Hlavatý odsuzuje nesmyslnost a škodlivost "vůdcovství podle abecedy a čísel" a poukazuje na "trestuhodnou neschopnost" a nevysvětlitelné "promarněné příležitosti" vedení RSC.

Redakce Českoslováka komentuje:

"Článek je oprávněnou a rozhořčenou obžalobou přebujelého stranicství, pro něž není v exilu a za situace, v níž se náš národ doma nalézá, ani oprávnění, ani místa či času."

Nu, píšeme rok 1987 a nalezlo se tedy i oprávnění, místo i čas pro všechny zmíněné (z)rady. Dále:

"JDE O ZÁCHRANU STÁTU proti němuž se spojili nepřátelé vnitřní a vnější, dovozuje autor na příkladech, jež musí vzrušit vědomí a svědomí skutečných neodsouzených politiků exulantů."

Nuž, nemusí a nevzrušilo, pane profesore: ani vědomí, ani svědomí!

"Je třeba začít pracovat na skutečné záchrance státu a to na nové základně, když dnes po téměř sedmi letech odboje a šesti letech

existence (!) Rady se stará základna neosvědčila. S Radou svobodného Československa se již nepočítá!"

Nu, počítá se, pane profesore, a to ještě v r. 1987: a po kolika to letech existence! A víc: další podepsky přibývají a další společnosti se přidávají, a to k petičkám všelijakým, pane profesore.

Redakce Českoslováka píše:

"Netajíme se, že jde o návrh a podněty i na naše poměry skutečně revoluční a pro exil dalekosáhlého významu. Mají být tyto návrhy a úvahy zveřejněny do všech podrobností?"

Samozřejmě! Jak SVU, tak RSC a ČNRA se jistě brzy spojí, uveřejní a k široké diskuzi předloží "založené" návrhy prof. Hlavatého. Již přece kvůli svým řadovým členům, když už ne kvůli národu. A co přitom také uveřejnit prof. Hlavatého spis "O obrodu exilu" (Chicago, 1956)? Povolání úředníků "přes tyhle exilové publikace" máme více než dostatek a publikací "dětí ráje" jistě už plné zuby. Bohaté archivy SVU jistě obsahují mnohé z odkazu prof. Hlavatého, jednoho z "deseti nejvýznamnějších vědců světa" (New York Herald Tribune, 1962).

Co se to tehdy v Londýně v únoru 1955 stalo? Kde jsou dnes studie prof. Hlavatého, když jich je nejvíce třeba? Jak brzy budeme znovu číst jeho slova? Prof. M. Zelený

JOSEF HERMAN, KALIFORNIE

ZA NÁRODNÍ KULTUROU

Arnošt z Pardubic

Hostinné u Úval je dnes patrně předměstím Prahy - před 690 roky se tam narodil jeden z největších českých arcipastýřů, rádce slavného krále, císaře Karla IV., **Arnošt z Pardubic**. Lidské a kněžské přednosti jeho osobnosti vždycky přitahovaly a dodnes vábí zájem o jeho osobu i mezi jinověrci. Mnozí z historiků vyzdvihují anebo odmítají jeho přínos rozkvětu Čech doby karolinské, poněvadž v lidské činnosti jinak nelze. Ponechme každému právo na úsudek, pokud ho myslí upřímně a je přesvědčen, že říká pravdu. Neboť se vždycky najde, kdo s námi nesouhlasí, vedle odmítání jiných, ať všichni váží naše skutky, jejich dobro a prospěšnost. U prvního pražského arcibiskupa evidentně převažovaly klady myšlení i činů. Na tom se sjednocují všichni zpytatelé jeho konání. Vykočme na minutku z okruhu politikou zavánějícího okruhu a podívejme se na velekněze okem umění. Arnošt z Pardubic se zaslouhuje o hudbu v chrámě, najmě o zpěv. Tehdy ani jiného muzicírování nebylo mnoho. Tím spíše je dlužno vyzdvihnout jeho péči o čistotu zpěvu a hud. doprovodu bohoslužeb, za kterýmžto účelem provedl mnohá prospěšná opatření za králova souhlasu. Prosadil opravu starých a zhotovení nových kancionálů, mezi nimiž vynikají antofonáře z r. 1363. Zahrnuje téměř všechny zpěvy toho druhu, užívané tehdy po celé zemi. Kněz Arnošt rovněž postupoval proti zlořádům tenkrát velice neukázněného kněžstva. Jestliže v některých případech nesjednal nápravy, nezdržnosti nepatří jen a jen na jeho hlavu. Kdyby zavedl všechno dle svých představ, požadavků a přání, naše dějiny by vyhlížely docela jinak bez bouří husitských a jejich následků - možnost, na kterou již poukázal dr. Pekař. Arcibiskup Arnošt byl na každý pád osobností velkou a významnou, zasahující hluboko v časy přicházející po něm. Není tedy pochyb, že i v budoucnu se mu dostane ocenění v pravdě, jaké si zbožným životem zaslouhuje. Arnošt z Pardubic zemřel na Roudnici v roce 1364.

Velký houslový pedagog O. Ševčík

Poslání velkých pedagogických osobností je blízké poslání tvůrců - úspěchy svých nejlepších žáků považují za stejná vítězství jako třeba skladatelé úspěšné premiéry svých děl. V jednu před třemi roky jsme si připomínali světověznámého houslového pedagoga **prof. Otakara Ševčíka** po padesáté od jeho smrti. Letos, 23. března je příležitost upozornit na 130 výročí jeho narození v Horažďovicích. Svou učitelskou dráhu zahájil Ševčík pět let poté, kdy sám absolvoval za Benewitzova vedení pražskou konservatoř. Tehdy ovšem vystupoval souběžně i jako cestující houslový virtuos a krátký čas zastával i funkce koncertního mistra (Salzburg, Vídeň).

O jeho osobní volbě mezi oběma sférami - pedagogikou a interpretací - bylo rozhodnuto ve prospěch té první už v devadesátých letech, kdy se Ševčík po předcházejícím delším pedagogickém působení v Charkově stal (1892) profesorem pražské konservatoře. Jeho další životní dráha měla několik vrcholů

a osobitých momentů. Plných 9 let vedl mistrovskou třídu na vídeňské Akademii hudby, v letech 1919-21 řídil houslovou třídu na pražské mistrovské škole, založil vlastní pedagogické (a složením adeptů celosvětové) centrum v Prachaticích a později v Písku, ve třech etapách vyučoval v USA, vedl mistrovské letní kursy a ještě jako jedenasedmdesátiletý absolvoval tříměsíční pedagogický pobyt v Anglii. Ševčíkovu moderní houslovou školu oceňovali všichni instrumentalisté, kteří s touto osobností nebo jeho metodou přišli do styku. Nejenom Kubelík, Kocián, de Sicard, Heerman, Kennedy atd., nýbrž celá kvarteta nebo dokonce orchestry, prokazující svou vyspělost tím, že se prohlašovali za jeho žáky, to potvrzovali nejvýmluvněji.

Prof. Otakar Ševčík

Ševčík byl svědomitým, náročným a neschovavým učitelem, kterému nebylo zatěžko napsat etudu speciálně pro jednoho žáka. Zůstáváme naprosto jistě odkázáni na vzpomínky žáků, které se čas od času vynořují z paměti, korespondence a pod. Dnes uvedme aspoň jeden Mistrův výrok. Vyjadřuje jeho mnohokrát zveřejňované credo, ale může posloužit k poučení modernistů a být vyloženo jako výstraha budoucím aspirantům, kteří nemusí prahnout po uměleckém cenění jen v hudbě: "Umění nelze koupit, protože není na prodej!" Závazné a důsledné následování Ševčíkova kréda by určitě vyvolalo úbytek uměleckých buněk po zemích českých, ale stáli by za to ti, kdo zůstanou.

J. V. A. Stamic

Možná, že si ani neuvedomujeme, jak blízko jsme měli k uctívání malíře Stamic namísto Stamiců hudebníků. Otec J. V. A. Stamic, pověstného mannheimského hudebníka, Antonína Ignáce (1687-1765) totiž také maloval. Třetího syna z jedenácti dětí Ignácova prvního manželství však viditelně usměrnila studia u Jesuitů v Jihlavě. Vlastně po celých Čechách kvetoucí hudební život - "dal se tedy na hudbu". Později, už jako uznávaný vůdčí duch tzv. Mannheimské školy (Meinheim) byl v té době označován za "předměstí" Paříže, jež byla v baroku uznávanou představitelkou uměleckého světa mocně rozkolísané Evropy. V celku však byla doba mnohem klidnější než jiné, jak vysvítá ze Stamicových biografií a úzce vymezených črt o jeho životě, na které pro množství a rozsáhlost skladatelova díla ponížně odkazují. J. V. A. Stamic hrál na několik nástrojů a uznávan byl co jejich virtuos jak v Německu, tak v zápisech z domova, pořízených během jeho několika

návštěv rodné země. Jejich následkem bylo pochopitelné rozšíření jeho skladeb i v Čechách. Zůstávají chloubov a vzácnostmi jednoho archivu i na Moravě. Naše národní sebevědomí posiluje také i jen stručná zmínka o Stamicovi jako spojovacím článku mezi komposicí předchozí a vídeňskými klasiky a že v jeho díle snadno k vyčtení ohlas českých vesnických pastorál, písní, vánočních koledí i lidový, taneční ráz. Stamic rozvil do té doby nevídanou melodičnost, dědictví své životní kolíbky. Zavedl v orchestr závažné novinky, přednes tím zpestřil a barvě skladby přidal na lesku. Kdykoliv se dnes objevuje na koncertním programu, máme záruku cenného podílu a zažití mohutného umění.

Zdeňka Hlávková

Stavební rada architekt Josef Hlávka, zakladatel České akademie věd a umění nezůstal osamocen ani jako mecenáš. Důstojným partnerem mu byla jeho choť **Zdeňka**. Ba na její přímý podnět došlo k mnoha známým nadacím, které by se možná bez její iniciativy neuskutečnily. Zájem umělecky založené **Zdeňky Hlávkové** (hudebně vzdělaná u Martinovského, Gregory a v Pivodově škole) byl především hudební. Na její bezprostřední pobídku napsal Antonín Dvořák známou mši **D-dur**, Suk hudbu k Zeyerově **Radúzovi a Mahuleně** - zřejmě k podnětům došlo za setkání s básníkem v Lužanech. Přátelské styky udržovala také s Českým kvartetem a jeho členy. Zdeňka Hlávková se narodila 18. února 1843 v Nymburce a zemřela před 85ti roky, 29. března 1902 v Praze. Dnes v Československu převzal "důstojnou péči" o umělecké stát. Není potřeba mecenášů Hlávků.

Gabriela Preissová

narozená před 125ti roky 23. března 1862, mocně zasáhla nejen do literatury. Hudbě přinesla zvukovou modernu námětem jednak současným, na podkladě vlastních zkušeností ze života na Slovácku - na její dramatickou předlohu složil Leoš Janáček operu "**Její pastorkyňa**", J. B. Foester operu "**Eva**" dle "**Gazdiny roby**" a znovu Janáček svoji druhou operu "**Počátek románu**" téměř úplně neznámou. Týž text byl zbásněn Jaroslavem Tichým. námětem **Gazdiny roby** se zabíral jistý čas Janáček také. Gabriela Preissová napsala téměř na konci své činnosti životní román o J. L. Dusíkovi. Zachytila mistrným způsobem neklidný, ba bouřlivý život českého hudebníka, jehož postavilo hudební umění do popředí evropského zájmu na samém konci baroka.

Julius Mařák, olej.

Julius Mařák

Od smrti malíře z generace Národního divadla, **Julia Mařáka** 29. 3. 1832-8. X. 1899 - minulo plně jedno a půl století. Vynikající krajinář z Litomyšle, jehož škola přispěla k růstu celé řady českých malířů srdci poltérných pouze mezi krajinu a paletu - zásluhou profesora pražské akademie. Julius Mařák, nejznámější z reprodukcí jeho obrazů v Královské loži Zlaté kapličky však našel uspokojivou obživu až během uvěřňování obrázků v časopisech - dosavadní příjem

učitelské v rodinách šlechty a u zámožných měšťanů neposkytovaly mu prostředky ke kloudnému životu. Příliš miloval přírodu, světlo otevřeného prostoru a barvy co nejjasnější. Vždyť pro ně opustil školu, jež mu byla málo, ba i Mnichov. Naslouchal pozorně volání poutavých námětů, které vyjadřoval pravdivě. Někdy s příděchem básnickova baladického oparu. Mařák vycházel z opravdového opojení krásou světa a vydával se z obdivu hlavně lesu. Vedl do lesa také žáky, mezi kterými byla mnohá zvukná jména našich pleneristů, jako Ota Bubeníček, Angelmüller, Kalvoda, Lebeda, Kaván a mnozí jiní. Mařák se vyznal i v grafických technikách. K. B. Mádl o něm řekl, že objevil taje Rembrandtova leptu, oživil ho navrch, dokázal své zkušenosti předat mladším. Hlavní Mařákovou malířskou zbraní byla bezchybná kresba. Z ní vycházejí také jeho oleje. Kresba se prostě stala Mařákovi "chlebem vezdejším". Je však vždycky potřeba zopakovat, že Mařák není jenom Vyšehrad a Blaník v Národním divadle!

Jan Ladislav Dusík

Utěšeně rozvětvenou muzikantskou rodinou byli kdysi naši Dusíkové. Nemáme již hudebníku jména Dusík a kdoví, zda se zcela nevytratilo i z telefonních seznamů a úředních adresářů bez jediné stopy? Znáte-li bližního jménem Dusík, zeptejte se, jestli není s pozdně barokními hudebníky spřízněn, ano? **Jan Ladislav Dusík** (12.2. 1760 - zemřel před 175 roky, 20. 3. 1812, když Rus jásala po vítězství nad Napoleonem). V Dusíkově mládí se zdálo, že půjde životem v klerice, ale sny o řeholním řádu se rozplynuly nástupem do služby u hraběte Mannera a doprovázel ho do Belgie. Od té doby byl ve vlasti, jak se zdá, pouze jedenkrát v říjnu 1802, kdy několikrát koncertoval ve staroměstském Konviktě. Život v hudbě i mimo ni měl velice pestrý. Oženil se s italskou harfenistkou Solfi Corri. Jejich dcera Olivie hrála po matce na harfu také a po otci na klavír, díky zděděným hudebním vlohám pro oba své nástroje i konponovala. Jan Ladislav Dusík otevřel s tchánem hudební nakladatelství v Londýně. Podnik skončil bankrotem, jehož následkům náš skladatel unikl útlékem do Hamburku, kde jako virtuos nejlepší pověsti koncertoval a vždycky vyvázl z nouze, ať před pádem vlastního podniku či po něm. Působil také na mnoha místech v Holandsku, v Hamburku, Kasselu, Berlíně, v Mohuči a Petrohradě, v Litvě u Radziwilla, v Paříži a v Itálii, pak znovu v Paříži, kde zažil Velkou francouzskou revoluci, jež ho poznamenala do konce života hlubokými ideovými stopami. Když hrál v Londýně, setkal se s Haydnem. V městě nad Temží pobýval více než deset letů téměř kočovného života. V základě vychází jeho tvorba z klasicismu, ale konečného vrhu získal duch romantiky, zvolna již zachvacující starý kontinent. Mnohé s Dusíkových skladeb jsou poesii v tónech. Také se vyznačují lahodnou, křehoulinkou lyrikou a jímavou melodičností. Menší klavírní skladby vyzrazují na Dusíka něco o jeho původu přitažlivou, původní a čistou jednoduchostí lidových nápěvů. - J. L. Dusík jako virtuos vynikal samozřejměmou technikou a zejména jadrným vyjádřením smyslu, skladebné myšlenky. Dusíkova rodná Časlav oslavila důstojným způsobem svého krajan Roku 1868 vzniklo k budoucí paměti Dusíkova divadlo, roku 1896 zasadilo pamětní desku město na jeho rodném domě. Hudební školu pod patronátem Dusíkova jména a v roce 1940 založen Hudební ústav Dusíkův. Mnozí, snad i věhlasnější hudebníci nesklidili tolik úcty v rodišti jako on.

Jaroslav Vejvoda

Ve zcela jiném směru a za nesrovnatelně jiných okolností pronikl do světa po Dvořákově jiný muzikant, **Jaroslav Vejvoda** ze Zbraslavi - narozen před 85 roky, 28. 3. 1902. Během druhé světové války se stala nejhranějším slágreg spojeneckých armád "modřanská polka" pod názvem "Škoda lásky", v anglické verzi "Beer Barrell Polka" aneb Vyvalte sudy, Roll out the Barrells. Hrál ji tehdy - i potom - skutečně celý svět. Když se běs zbraní utišil, tato jediná skladba přinesla Pokračování na straně 5

Komenský a nová Evropa

VÁCLAV PORTÁŠ

S blížícím se výročím narodením J. A. Komenského (1992) nastalo medzi komeniologami živo. Již roku 1983 Erwin Schadel, profesor bavorské univerzity (známý badateľ v oblasti dejín triadického myslenia), vydal "antisociálné" spisy Komenského v edícii "Bibliotheca triadiorum" (zkratka BT). V úvode zde říká, že globálnym cieľom BT je: "dokumentovať, že trinitný spôsob myslenia nedosáhl vedeckého uplatnenia teprve v Hegelovi, ale že predstavuje všelidský zjev prvého rádu, ktorý, jsa v histórii kresťanských dogmat tvrdé napadán, znovu sa objaví, kedykoľvek sa jedná o zreteľné a vše obsahujúci sebebezpečenie ľudského jasuca."

V predmluve se Schadel zrejme snaží získať sympatie pro Komenského, ktorý ve své době považoval sociálny (odpúrcie Trojedinosti Boží), karteziány (stoupence francouzského filozofa Descarta) a kopernikáncu (následovníky heliocentrické nauky Koperníka) za své hlavné ideové protivníky. Mohl by tedy být považován za konzervatívce.

Schadel zde však poukazuje na to, že některé nové publikace svědčí o tom, že Komenského kritika karteziánismu byla velmi prozíravá a jakoby předvídala kritiku Descartova mechanismu filozofie 18. a 19. století.

V astronomii byl Komenský stoupencem "tychonizmu", podobně jako i astronomové na počátku 17. století, kteří se jinak zasloužili o rozvoj astronomie a jiných věd.

V zápase se "sociánizmem", zvaným často "renezancním osvícenstvím", hájil Komenský podstatu své myšlenkové koncepce: triadizmus.

Pro dějiny filozofie je v této "antisociánistické" polemice s Zwickerem (který žil v šedesátých letech 17. století v Amsterdamu, stejně jako Komenský) cenné zejména to, že tu Komenský nehájí jen trojiční teologii, ale i triadické pojetí reality, skutečnosti vůbec! Zwicker zase poukazuje na předkresťanské motivace a vytýká Komenskému, že jeho triadizmus je produktem pohanského myslenia, že trojiční teologie je triumfem pohanství v kresťanství, že je platónská a ne ježišovská a že je lepší být (vůči soudobému ne-autentickému kresťanství) "heretikem s apoštolu, než triadikem s teologií."

Tato polemika Komenského s Zwickerem čerpá z náboženských a sociálnych konfliktů své doby, podnecuje k řešení problémů pôvodu a smyslu triadického myslenia, ktoré napr., Dumézil považuje za charakteristický znak "indoevropské" kultúrne oblasti. Schadel tu říká doslovné:

"Komenského antisociálna literatúra má dva aspekty: je bojom proti duchovnému a sociálnemu hnutiu, ktoré sehrálo v geneze moderného evropského mentalitu jistú významnú a pozitívnu rolu, ale na druhej strane je obhajobou triadického konceptu univerza, ktorý je (navzdory špecifickým rozdielom) ideovým nosníkom veľkých filozofických systémů 19 a 20 storočia (napr. I. Kanta, G. W. F. Hegela, Ch. S. Peirce alebo H. Bergsona). Významné je pak především to, že triadické členění pojmu považují dnes mnozí badatelé v oblasti prírodných a spoločenských vied za prirodzený obraz reálné ternárnej štruktúry jasuca (Karel Floss, "Triady v myslení a tvorbe", SCET 13, 83). Takové už bylo ostatně i triadické členění Kantovo, ktoré proto súčasny francouzský badateľ o dejinách a povahe triadizmu, Michel Piclin, označuje jako "triplicitný", tj., triadické členění neinspirované trojiční teológiou (M. Piclin, "Les philosophies de la triade", Paris, 1982)."

Sociáni, s ktorými se setkal Komenský již v letech 1608-9 v Píerově, považovali své anti-triadické učení za kresťanstvím, než učení německých reformátorů Luthera a Kalvína a sebe za dovršitele osvobození kresťanstva z moci pohanství, které prý proniklo do kresťanství především katolicizmem.

Boj Komenského proti anti-triadickému sociánizmu dáva celému tomuto konfliktu meze doby presahujúci význam!

Je-li se sociánizmus jako předehra osvícenství, mohl by být - jak jsme se již výše zmínili - hodnocen postoj Komenského jako konzervatívni. Uvážime-li však, že jádrem jeho odporu vůči sociánizmu byla jeho pevná víra v pravost triadizmu, pak musíme konstatovat, že se tím stal Komenský jedním z životodárných zdrojů, z nichž se moderní evropské myslenie dosud mocne napája, jak Schadel říká, neboť Kant i Hegel, každý svým způsobem provedl syntézu osvícenství a triadické spekulace.

Dřevoryt Max Švabinský

Význam Komenského, který je odborníky považován za jednoho z největších triadologů všech věků, nejlépe vynikne v přehledu obrovského díla triadistů všech světů a dob, od Platóna (427 - 347? př. Kr.), který objevil trojitost lidské duše, po moderního Bergsona (1859 - 1941), francouzského filozofa, učícího, že celý vesmír je ve stavu "tvorivého vývoje" a že tento proces může být pochopen jedině intuicí (vnitřním viděním) a ne rozumem.

Triadizmus v náboženství člověka můžeme sledovat až do 6. tisíciletí před Kristem, jak o tom svědčí nejnovější vykopávky města Jericha, nejstaršího lidského sídliště na Středním Východě.

Do řady vynikajících evropských triadistů patří zejména Vladimír Solovjev (1853-1900), zakladatel ruské filozofie, usilující o smíření pravoslavi s Římem, a francouzský jezuita Teilhard de Chardin (1881-1955) s jeho Kristocentrickým bodem Omega planetizovaného lidstva budoucnosti.

Proto jakékoliv filozofické myslenie nové se tvořící Evropy nemůže opominout odvážné dědictví triadizmu všeho lidstva. Schadel věří, že BT nejen přispěje k rozvoji komeniologie, ale i k porozumění mezi národy, které tak "na srdci leželo" právě Komenskému.

V předmluvě k BT považuje Schadel "nihilizmus" moderního světa za důsledek "trinitní zapomnětlivosti" (Trinitatsvergessenheit) a v kritice Schonberga (1874-1951) říká, že jeho "dodekafonická harmonie" (a vše, co z ní v hudebním světě vyrůstá), nemůže uspokojit lidskou duši, která v hudbě vždy cítila řeč absolutnu, protože tradiční harmonie je triadická. Komenský sám promítá trojzvuk (primy-tercie-kvinty) do celého vesmíru (makrokosmu) i do člověka (mikrokosmu), když ve své "Konzultaci" (II, kap. 10, odst. 24) píše, že "princip trojice, rozptýlený ve všem, je věčným kořenem věčné harmonie ve všech i v našich pojmech, stejně jako v souzvuku hudebním."

Denis de Rougemont, profesor ženevské univerzity, ve své studii "The meaning of Europe" (1965) vytyčuje, že úkolem Evropy je ustávit "Jednotu v různosti" a že naděje a výhledy Evropy nezáležejí na správném odhadu toho, co budou dělat jiní, ale na duchu, který bude aktivizovat nás, Evropany! Nikdy více už nemůžeme pátrat úzkostlivě po tom, co dalšího chová pro nás historie: Naším povoláním je tuto históriu tvořit!

Ano, tvořit históriu nové Evropy!

A jedním z architektů sjednocené Evropy je a vždy zůstane Jan Amos Komenský s jeho trinitní naukou, v níž si bude Evropa budoucnosti stále zreteľnejší při svém sebeuskutečňovaní uvědomovať obrozujúci tep svého českého srdce.

Pokračování se strany 4

Jaroslav

Vejvoda

J. Vejvodovi překvapivě rozmnožené tantiémy. Tenkrát ještě mu mohly být tyto autor-ské poplatky vyplaceny. Veliký počet Vejvodových skladeb zůstává stále na pořadu v zábavních programech. Jinak pracoval Vejvoda jako "hostinský" v podniku svého tchána.

* * *

CO MOŽNÁ NEVÍTE

Jak vyplývá z údajů UNESCO vzrůstá na světě počet lidí, kteří nedovedou číst a psát. Je jich 889 miliónů, tedy 27,7 procent všech lidí na celém světě. Nejvíce jich je v Africe. Na tomto kontinentě žije 54 proc. Afričanů, kteří jsou analfabety. V Asii neumí číst a psát 35 procent obyvateľ, v Latinskej Americe 17 proc. Většinu všech analfabetů tvoří ženy.

Nové divadlo v Torontě

uvádí komedii

Vratislava Blažka

TŘETÍ PRÁNÍ

v režii Moniky

Hálové-Kolarczykové

v neděli 29. března o 4. odpo.

v neděli 29. března v 8 večer

v neděli 5. dubna o 4. odpo.

v neděli 5. dubna v 8 večer

v Limelight Dinner Theatre

2096 Yonge Street

Rezervace jako obvykle na číslech

368-0420 (Čulíkoví) a 363-7686 (Král)

60 rokov slovenského evanjelictva v Toronte

Slovenská evanjelická augustúrskeho vyznania cirkvi sv. Pavla v Torontě si v nedeľu 15. marca pripomenula 45. výročie založenia cirkvi, spálila hypotéku a oslavoila 60 rokov slovenského evanjelictva v Torontě.

Chrám kostola sv. Pavla na 1424 Davenport Road bol preplnený a tiež aj hala kostola, ktorá sa zaplnila do posledného miesta nielen členmi cirkvi, ale aj priateľmi a pozvanými hosťami.

Slávnostné anglicko-slovenské služby Božie započali o 10:30 hod. Slovo Božie zvestoval Rev. Pavel Jamnický, kňaz evanjelickej cirkvi v Chatham, Ontario. Slovensky se prihovril Rev. Dušan Tóth, kňaz slovenskej evanjelickej cirkvi sv. Pavla v Torontě. Oba vo svojich posolstvách podčiarkli prítomnosť a požehnanie Božie, ktoré plným priehľadom prijímali z milosti Božej počas 45 rokov.

"Doteraz pomáhal nám Hospodin, a tak ako počas predchádzajúcich rokov, bude s nami i naďalej", začal svoju kázeň domáci kazateľ a túto myšlienku rozvíjal v tom zmysle, keď hovoril o chráme ako o dome Božom a o cirkvi ako o rodine veriacich. "Podí sa do domu Hospodinovho!" volá žalmista a apoštol Pavol hovorí: Hľa, aké je to krásne, keď sme všetci pospolu." Keď deti neprichádzajú do domu, dom je pustý, keď deti prichádzajú do domu, rodina je šťastná. Blahoslavení, ktorí prebývajú v Tvojom dome, lebo lepší je deň v Tvojich sie-

nach, ako 1000 rokov inde", hovorí žalmista v 84. žalme. Anglický spisovateľ Wells hovorí o chrámoch, že od počiatku boli mozgom vyvíjajúcej sa spoločnosti, v chrámoch boli najkrajšie umelecké diela, génus ľudského umu a sila viery boli možno na nich vidieť. Neopúšťajme zhromaždenia, lebo ak my svojou ľahostajnosťou nebudeme prichádzať do tejto rodiny, rozpadne sa. Ten zapálený oheň viery, ktorý zapáľoval naši otcovia, vyhasne a bude nás žalovať, že sme ho neudržali a s našou vierou aj našu slovenskosť.

Po službách Božích bol slávnostný banket, ktorého sa zúčastnili nielen domáci viery, ale aj hostia zo Smithville, Bratfordu, Chatham, Hamiltonu, Oshawy, Kitchenery a iných bližších či vzdialenejších miest. Predseda cirkvi, brat Ján Benko, otvoril program slávnostného banketu slovami vd'aky za prítomnosť Božiu až doteraz. "Čo sme všetko prežili?", položil si otázku. A akoby v retrospektíve, porozprával nám udalosti posledných dvadsiatich rokov. "Ale Hospodin bol s nami a nielenže bol s nami, ale veríme, že aj naďalej s nami zostane. S Jeho pomocou vykročíme do ďalších rokov budovania našej cirkvi a nášho duchovného spoločenstva. Tak nám Pán Boh pomáha!" dokončil.

Predsedyňa krúžku "Mária a Marta", sestra Mária Miháľová hovorila o význame chrámu a pomáhať si Písmom

svätým. Zaviedla nás do Jeruzalemského chrámu na slávny Sion a potom citovala starozmluvného proroka: "Radujem sa, keď mi hovoria, podí sa do domu Hospodinovho." Vyzvala rodičov, aby privádzali svoje detky do kostola, aby zvestovali Jeho evanjelium deťom, vnúčatám a nielen svojim rodinám, ale všetkým a všade kde sa nachádzame, aby sme svedčili o našej viere a o našom Spasiteľovi. Zakončila slovami: "Teba Bože chválime v tento deň preradostný a keď budeme odchádzať domov, odpovedzme si na otázku: Čo som urobil pre tento chrám, pre túto cirkvi, urobil som dosť?"

Sestra Sadloňová, bývalá zpisovateľka krúžku Mária a Marta a jedna zo zakladateľiek cirkvi sv. Pavla nám rozpovedala históriu cirkvi a vymenovala všetkých jej zakladateľov, ktorí 1. januára 1942 podpísali zakladajúcu listinu. Hovorila tiež aj o tom, kedy začal slovenský evanjelický život v Kanade, konkrétne v Torontě. Koncom roka 1926 a začiatkom roka 1927, kedy Jaroslav Pelikán prichádzal sporadicky do Kanady, aby zvestoval slovo Božie. Potom to bol Jozef Fábry, Ján Horárik a ďalší. Zakončila úprimnou vd'akou menom všetkých prítomných za požehnaných 45 rokov slovami 103. žalmu: "Dobroreč duša moja Hospodinu a celé moje vnútro Jeho svätému menu dobroreč duša moja Hospodinu a nezabúdaj na žiadne Jeho dobrodenia."

Pokračování na strane 6

Toronto, 28. března-March 28, 1987 naša hlasy 5

Svědectví sovětského zločinu

JOSEF NOVÁK, SALZBURG

Pokračování ze strany 1

pod, pro lidský konsum nepoužitelné. Ná Východě, z obav a postihem z Moskvy, většina států úřední kontroly potravin nenařídila a obyvatelstvu se říká, že to vše je jenom humbuk a západní propaganda.

Tak byla situace posuzována také loňského roku na jaře a v létě v Polsku, Československu a Maďarsku. Těhotné matky popíjely klidné radioaktivní mléko, pojídaly kvanta caesiumu a stronciem preparované zeleniny a jiných potravin. Výsledky se již dostávají ... Podle autentických zpráv ve všech porodnicích na Východním a středním Slovensku se od podzimu loňského roku rodí stovky degenerovaných dětí. U mnohých matek si pomáhá příroda sama tím, že degeneráti umírají již v těle matky a dochází tak k předčasným a nebezpečným porodům. Nerozezná-li gynekolog včas odumření plodu, dochází k prudké infekci mrtvolným jedem - sepsi a umírá i matka.

Nejčastěji se vyskytuje vývojový defekt uzavření páteře, tzv. Meningokéla, Meningomyelokéla a Myeloschéza. Z odborné literatury přetiskujeme pro naše čtenáře a hlavně čtenářky důležité grafy pojednávající o této zhubné nemoci dětí, již jsou postiženy ještě dříve, než zhlédly světlo světa.

Lékaři v ČSSR, Polsku a Maďarsku se shodují v názoru, že explozivní výskyt několika tisíců případů v porodnicích Východního Slovenska, Polska a Maďarska je přímý následek dlouhodobého požívání radioaktivních potravin, jako mléka, tvarohu, zeleniny, masa, masa a salátů v době těhotenství.

Děti z postižených oblastí, které měly to štěstí, že černobylský atentát přežily v lůně matky bez "nehod" a narodily se zdánlivě zdravé, jakož i celé generace dětí již narozených, budou vydávat svědectví o zločinu vlády VÝCHODNÍHO BLOKU, které vlastní obyvatelstvo včas nevarovalo a neučinilo patřičná bezpečnostní opatření.

Jméno ČERNOBYL zůstane po několika desetiletí symbolem atomového nebezpečí a varovným vykřičníkem pro všechny odpovědné vládní činitele, jejichž povinnosti v případě jakýchkoli katastrof je: obyvatelstvo varovat a ne jak tomu bylo u vlád SSSR a jeho vazalů - případ nejprve zamlčet a později pod nátlakem důkazů zvenčit, propagandisticky bagatelizovat. TO BYL ZLOČIN S NEDOZÍRNÝMI NÁSLEDKY!!!

Meningokéla s eptelálními krytem.

a) Schéma meningokély

b) Meningomyelokéla

c) Myelocystomeningokéla

d) Myelokéla-myeloschéza

Meningokéla je rozštěp obratlového oblouku, z něhož vystupuje vak tvořený měkkými míšními plenami, méně často tvrdou plenou, která obvykle končí v krčku vaku. Obsahem je mok nabromadený buď subarachnoidálně, nebo mezi pavučnicí a tvrdou plenou.

Z galerie poblblých

Pokračování ze strany 1

lent 5.56 \$, hrušek 7.80 \$, Moskváně však, s průměrnou měsíční mzdou 200 rublů, musí půl dne pracovat, aby si ovoce mohli koupit.

Jiné věci pro denní potřebu jsou rovněž drahé, kupříkladu obuv, textilie, pletené dámské šaty (od 110 \$ nahoru), zimní pláště stojí 241 \$, o "exotickém" oděvu ani nemluvě: za modré džinsy, obyčejné Wranglerovky, zaplatíte ekvivalent 156 \$, z cenovky na malém sklápěčím deštníku, takovém, jaké Američané rádi ztrácejí, se dozvíte, že stojí 65 dolarů.

Leč nejhorší ze všeho je, že žádné množství rublů nestačí ke koupi cizího, dováženého zboží, po němž se sovětské lidi nejvíce pídí. Evropské pánské a dámské toaletní potřeby jsou na dračku. Jistý britský byznysman se pisatelce při řeči zmínil o jednom Moskvá-

nu, který mu za láhev kolínské, kterou byl ctitel, nabídl 50 dolarů. - Něco podobného se přihodilo i samotné. Kráče la poblíž svého hotelu, když k ní přistoupil mladík, universitní student, a perfektní angličtinou ji požádal, aby pro něho v nedalekém obchodě koupila stereo - dokonce to nazval po americky "ghetto blaster". Nabídl jí zaplatit za tu věc dvojnásobek toho, co zaplatí v rublech.

Přínejmenším podivné, přise reportérka, zatím co já si v Moskvě mohu koupit jeden z těchto přenosných zvukových aparátů, student nemůže, vinou jakési podivné odrůdy konsumního apartheidu, jaký se tu praktikuje.

Cizinci s portmonkami nadtěmi "tvrdou" měnou (jakoukoli, jen nikoli rublem), jsou vřele vítáni, aby ji utratili ve speciálních obchodech, v nichž najdete vše, co marně

hledáte v jiných sovětských.

Je toho věru hodně k hledání, od knoflíků, jehel a záplek až po náhradní části aut. Všichni tyto věci potřebují, jedině však cizinci - aneb jen ti "vyvolení" - si je mohou koupit.

Pisatelčina vlastní zkušenost se týká knoflíků. Za pobytu v Moskvě ztratila kdesi knoflík jak věděla od zimníku. Žádný problém, řekla si a naslepo sáhla tam, kde na podšívce byly pro ten případ přišity dva náhradní. Zle, i ty byly pryč. Co teď? Naštěstí se našel jakýsi galantní byznysman ze Západu, který přispěchal s pomocí; pověřil svou sekretářku, aby si věc vzala na starost, řka: "Relax, její manžel bych se, že knoflík přinese". Třetího dne jí člověk v recepci předal obálku se čtyřmi černými knoflíky. Jeden z nich přišel a, vědoma si vzácnosti této komodity, tři zbylé vrátila.

Jak pravil Marx: Každému podle potřeb.

(Volně přeložil R. Hanzlík)

Jihoafrická armáda garantem nezávislosti

Může Jihoafrická republika odolat koordinovanému útoku okolních, marxistických států?

Norský vojenský expert profesor Kar. Borkin dokazuje v podrobné analýze, která byla před dvěma měsíci uveřejněna v tamních novinách, že ano. Své přesvědčení podporuje třemi hlavními důvody, které ve stručnosti uvádí:

1.) Jižní Afrika je obklopena nepřátelsky orientovanými marxistickými režimy, které dostávají vojenskou pomoc ze SSSR, Lidové Číny, Severní Koreje a Československa.

Armáda Jihoafrické republiky je denně konfrontována s akcemi podzemních organizací, řízených zkušenými zahraničními agenty vysílaných tam ze shorajmenovaných států. Nepřítel operuje s výhodou momentu překvapení z území okolních států. Následkem toho jsou jihoafrické ozbrojené síly ve stále pohotovosti a mají vynikající bojovou morálku.

Proti stejnému nepříteli stojí jihoafrická policie. Teroristické jednotky ukrývající se v černošských čtvrtích měst a území zneužívají plně demo-

kratického režimu a působí policii mnohdy velké starosti.

2.) Jižní Afrika má nejlepší a nejmodernější průmysl z celého kontinentu AFRIKY a není tudíž závislá na dovozu odkudkoliv, včetně bojkotujícího Západu.

3.) Právě tento mezinárodní bojkot přinutil Jihoafrickou republiku již v minulosti, aby se ve všech hlavních hospodářských sektorech osamostatnila, což se její prozíravé vládě opravdu podařilo.

Pokud se týká reálného nebezpečí, toto přichází z okolních marxistických států, jejichž jednotky se čas od času demonstrativně soustředí na hranicích JAR. Dilem jako provokace, dilem jako nácvik k útoku. Tyto státy rekrutují své jednotky z počtu 34 mili-

nů obyvatel, zatímco JAR má jenom 4,8 miliónu lidí.

Kapacitu výzbroje JAR uvádí Borkin následovně:

250 tanků, 3.100 jiných pancéřových vozidel, 313 bojových letadel. Proti tomu disponuje eventuální útočník: 637 tanků, 791 jinými pancéřovými vozidly a 138 letadly. Proti této relativní převaze techniky marxistů převažuje na straně JAR vyšší kvalita vojáka a důstojníka, lepší výcvik a bojová morálka.

Profesor Borkin vidí v této době nebezpečí pro JAR ne tak v eventuálním vojenském frontálním přepadu, jako spíše v některých slabších a nerozhodnostech jednotlivých politiků současně vlády JAR. Profesor Borkin se obává, aby vláda JAR neopakovala chyby, jichž se v Rhodesii dopustil Smith. Smith později sám prohlásil, že příliš pozdě rozeznal, že za černým osvobozenectvím hnutí stojí ve skutečnosti "Destabilizační plány Moskvy a světového komunistického imperialismu".

Zpravodaj Křesťanské Unie Rakousko

Z dopisů čtenářů

Vážený pane šéfredaktore!

Jako jeden z "přátel" S. A. zajímám se velice o Vaše články, zvláště p. Hanzlíka. My jsme navštívili S. A. před 2 lety (Pretoria, Johannesburg, Cape Town). Je to opravdu překrásná země, "oplývající mlékem a strdím" jak by řekli staří Čechové, a je skoro k neuvěření, když si uvědomíte, že to všechno ta hrstka bělochů vykonala pro milióny černochů. Pokaždé, když čtu ty nesmysly o tom, jak jsou tamní domorodci vykořisťováni, mučeni či zavražděni, tak bych se chtěla těch prostoduchých bleeding hearts a do-gooders zeptat, jestli někdy viděli obrázky nedoživených dětí s napučenými bříšky (viz Ethiopia, Indie etc.) či jestli někdy slyšeli o uprchlících z Jižní Afriky. Kdyby tam bylo tak zle, jak se nám snaží namalovat sdělovací prostředky, tak by jistě nastal masový exodus, protože hranice jsou otevřené.

Zrovna jsem dočetla článek Petra Worthingtona v březnovém Reader's Digest. Zajímavé je jeho setkání s Dr. Albertem Schweitzerem a názory tohoto na Afričany:

His views on Africa seemed paternalistic and out of touch. He did not appreciate the independence movement. I argued halfheartedly that all people had a right to selfdetermination and to make their own mistakes. "You would not let children play with matches unsupervised" Schweitzer replied. "Nor should Africans play with their own destiny or independence, unsupervised. It is negligent to give in to their desires and let them govern themselves. I repeat, Africans are children and cannot govern themselves properly. Someday, maybe, but not now" ...

To bylo v říjnu 1960 a ještě pořád platí dodnes.

Srdčně Vaše S. T.

60 rokov slovenského evanjelictva v Toronte

Pokračování ze strany 5

Brat Ján Petkovský potom predniesol báseň "Vzmuž nám srdcia" od Martina Rakúsa. V pozdravoch sme počuli podpredsedu slovenskej evanjelickej augsburského vyznania cirkvi vo Windsore, Jána Kopčeka, podpredsedu cirkvi sv. Matúša zo Smithvillu, Jána Dubovského a finančného tajomníka, Pavla Bálinta. Generálny tajomník Českej svetovej únie, Jaroslav Čapek rovnako pozdravil jubilujúcu cirkev a hosti.

Krásny deň oslavy Hospodina sa skončil. Sestry krúžku Mária a Marta, ktoré pripravili banket boli spokojené s

výsledkom ich ťažkej práce. Veriaci sa rozchádzali posilnení do ďalších zápasov, do ďalších rokov bodovania skromného, ale Bohabojného spoločenstva. Mnohí kňazi, seniori, biskupi poslali jubilujúcej cirkvi pozdravné telegramy.

Mária Chvoštek

K penězům často nevede ani tak chytrost, jako vychytralost

Ironií je, když se nic nevede do prázdné hlavy

Jít až do sebe je velmi namáhavá cesta

K výročí tragedie autobusu

V březnu loňského roku sjel nedaleko Johannesburgu autobus dopravující bílé školní děti z dálnice do přehrady, při čemž utonulo 42 školáků. Zachránil se jen černý šofer William Horn, který přežil neštěstí s několika lehkými odřeninami kůže. K osobě Horna uvádí jihoafrická policie: "Tento muž přišel ilegálně nejprve do Jihozápadní Afriky. Tuto musel po dvou letech opustit. Bylo o něm zjištěno, že je spolupracovníkem SVAPO ..."

Jihoafrický dvouměsíčník "protest" ve svém vydání VI. VII. k neštěstí uvádí: "... koncem března utonulo v Johannesburgu 42 žáků, když autobus řízený barevným šoferem za dosud nezjištěných příčin sjel ze silnice a potopil se v přehradě ..."

Za několik dnů po tomto neštěstí byly na mnoha místech transválské univerzity pro černé v Turfloopu, která je financně vydržována vládou JAR a slouží ku zvýšení standardu a inteligence barevného obyvatelstva, vylepeny plakáty následujícího obsahu: 42 budoucích utlačovatelů je mrtvo. Modlitby lidí z Ultenhage byly Bohem vyslyšeny ... Našemu soudruhovi - šoferu autobusu přejeme brzké uzdravení a vyjadřujeme hlubokou vděčnost. Takové lidi, jako jsi Ty soudruhu Horn, POTREBUJEME! ... končí vysokoškolská propagandistická vývěska černých "kato-liků". Šerm zloby zpolitizovaného pseudokatolického černého biskupa TUTU padá zřejmě na úrodnou půdu. Obsah plakátu mluví ústy zbolševizovaného biskupa, který měl být dávno za jeho činy exkomunikován a postaven před soud za nabádání k vraždě a teroru.

Josef Novák zpravodaj Křesťanské Unie

KAROL herbár

Žihľava dvojdomá -
Urtica dioica
Kopřiva dvoudomá -
Stinging Nettle

L'udia si ani neuvedomujú aká cenná táto rastlina v ľudovom liečiteľstve je. Má vysoký obsah vitamínu C a na liečenie sa dá použiť celá včítane koreňov, vňate, listov i kvetov. V dávnych časoch bola vysoko uctievaná. Albrecht Durer v 14 storočí namaloval anjela, ktorý letí do neba zo žihľavou v rukách. Osvetľuje sa pri čistení krvi a podporuje tvorbu červených krviniek, tiež lieči anémiu (chudokrvnosť).

Pitím čaju sa liečia ekzémy, bolesti hlavy, znižuje sa cukor v krvi, odstraňuje zápal močových ciest a uvoľňuje močenie. Čaj treba piť bez cukru a najučinnejší je z jarných nových výhonkov a na prázdny žalúdok pol hodiny pred jedlom. V herbálnej medicíne sa pitím čaju lieči pečeň, žľezník, slezina, žalúdočné vredy a krče i pľúcne choroby.

Tento čaj nevariť ale len luhovať aby sa neničili dôležité látky a vitamíny. Postupom času keď ľudské telo stárnutím stráca železité látky

a je rýchlejšie unavené, veľké zásoby tohoto minerálu v žihľave z veľkým úspechom vracajú stratenú energiu a vitalitu do života.

Dalej lieči reumatizmus a ľudová medicína doporučuje staršími žihľavami šľahať bolestivé klby. Je starý liek pre bolesti v chrbtici, vyženie piesok z močového mechúra a je možné z mladých žihľavových listov variť špenát. Pre vlny veľmi užitočná je tinktúra z tejto rastliny, ktorou treba denne potierať pokožku, odstráni šupiny, pomáha pri raste vlasov ktoré zmáknú a dosiahnú krásny lesk.

Zbiera sa od júna do septembra, spravidla režeme mladé olistené výhonky. Sušíme pri teplote do 60 stupňov Celсія tak aby sa zachovala farba čerstvej zelenej rastliny, ktorá schne rýchle. Dobré uzavrieť a chrániť pred svetlom a hmyzom.

Poznáte túto bylinu?

Informácie:
KAROL SIMONOVICH
535-1407

Drogy a ich škodlivé účinky

Jeden z najrozšírenejších jedov ktoré máme po ruke, sú roznožé tabletky na upokojenie, na spanie, na utíšenie bolesti a podobne. Ak ich užívame pod lekárske dozomom môžu nám pomôcť. Horšie ak si ich začneme predpisovať sami. Skutočnú príčinu ľák nevie ani len odhadnúť. A ak sa rozhodne užiť liek ktorý je mu, alebo niekomu inému pomohol môže si na ostatný raz iba uškodiť. Liečivé látky pôsobia ako liek iba vtedy, ak sa užívajú za účelom odstránenia činiteľa, vyvolávajúceho poruchu, duševné rozpoloženie alebo zaháňajúceho spánok. Príčinu nespavosti, bolesti, nepokoja môže pri dokladnom vyšetrení spoznať iba lekár. Ak užívame liek nevhodným spôsobom, môže mať nepriaznivé účinky a tie sa môžu opačne odraziť na telesných orgánoch alebo aj tela ako celku na rozložení krvi a pod.

Prečo si niektorí ľudia zvyknú skôr na drogy a nie na alkohol? Väčšinou asi preto, že ich prvá skúsenosť z narkotikami vyplýva zo situácie keď sa

ocitli v určitej tiesni, či kríze, hlavne citovej a v narkotikách našli jedinou útechu a únik z bezprostrednej situácie. Roztriedme si tieto lieky do niekoľkých skupín:

Barbituráty - sú to sedatíva alebo hypnotiká. Patria medzi najnebezpečnejšie lieky, pretože ich zneužívanie môže mať za následok psychickú a fyzickú závislosť. Človeka najprv utlmia a ukludnia, urobí ho necitlivým ku všetkým starostiam. L'ahko sa ale tiež stane, že človek užije nadmernú dávku a to môže spôsobiť otravu alebo smrť.

Amphetamíny - stimulujú centrálnu nervovú sústavu. Človek sa cíti čulý a plný energie a môže bez prestávky a oddychu vydržať dlhú dobu. Odňatie užívateľovi amphetamín je veľmi kritické. Stane sa letargickým a môže upadnúť do hlbokéj depresie.

LSD - Lysergic Acid Diethylamide

Rozširuje fantáziu, zmeňuje citové polozenie, človek sa cíti ako v inom svete. Kritické obdobie odňatia trvá niekoľko mesiacov, pričom postihnutý trpí strašné muky, ba

môže od bolesti a vyčerpania aj zomrieť.

Cannabis-Maribuana, Hašiš.

Človek sa najprv cíti ako v siedmom nebi a má euforickú náladu. Neskôr sa stane ospalým a lethargickým. Dlhšie užívanie zapríčiňuje psychologickú závislosť, čiastočnú stratu pamäti a schopnosť sa učiť.

Cocain - stimuluje centrálnu nervovú sústavu.

Má podobný účinok ako vyššie uvedené amphetamíny. Rôzne tabletky na bolenie hlavy ako "222", Tylenol číslo 1 alebo iné, tiež zapríčiňujú určitú psychickú závislosť a ničia pečenevé bunky. Z toho sa môže pravdaže za dlhší čas, nie za jeden večer alebo deň vyvinúť cirhóza pečene. Smrteľne nebezpečné je užívanie týchto liekov z alkoholom, pretože jedna droga zvyšuje účinok druhej. Rok čo rok je nemalo náhodných otráv liekmi.

Ak chcete byť preto zdraví, nesmie prísť do nášho organizmu nič iné, iba strava zostavená podľa zásad racionálnej výživy - a ani tej nesmie byť priveľa. Vaše telo je zázračný stroj, ktoré sa väčšinou obnovuje a opravuje. No ak má zostať také natrva-

lo, musíte z ním zaobchádzať čo najšetrnejšie.

Helena Šimonovičová

Abyste se nenudili

Rusák Boris dorazil uspechaně k Nebeské bráně. Přivítal ho svatý Petr, povodil po nebi, načez ho oslovil řka: "Mužeš kam ti libo, Boris, nesmíš však vkročit na růžové mraky." - "Počemu?" zeptal se Boris. - "Protože," odpověděl Petr, "růžové mraky jsou pro ty, co v životě vykonali něco velkého." - "Já udělal," ohradil se Boris. "Postavil jsem se na Kremelském náměstí a spílal těm lumpům z Kremlu. Krom toho jsem nabádal lidi, aby revoltovali." - "Kdy se to stalo?" zajímal se Petr. - Boris pohlédl na hodinky. "Právě před dvěma minutami."

H.B. McClang

Dobro je méně nakažlivé než zlo.

I to nejlehčí špatné slovo bývá těžké, když dopadne

Největší práci dá napravit pochroumanou důvěru.

Jestliže máte stížnost na torontskou policii, obraťte se na nás!

1

Jako nezávislá občanská společnost vám zaručujeme, že vaše stížnost bude vyšetřena spravedlivě a nestranně!

Na nás Office of the Public Complaints Commissioner se můžete obrátit se stížností na policistu Metropolitan Toronto Police Force.

Clare E. Lewis, Commissioner

2

Stížnost na úředníky a policisty z torontské policie můžete podat na:

Každé policejní stanici
The Public Complaints Investigation Bureau of the Police Department, 3080 Yonge Street (at Lawrence)

The Office of the Public Complaints Commissioner, 157 Bloor St. W. (at Avenue Rd.), nebo když zavoláte na číslo 963-1141, kde vám sdělí, kde je the Office of the Public Complaints Commissioner ve vašem obvodu.

Ontario

Attorney General, Ian Scott

Tomáš BATA

ÚVAHY
A

PROJEVY

KINHA TOMÁŠE BATE, ZAKLADATELE ZLÍNA
"ÚVAHY A PROJEVY"

JE V PRODEJI U:

INTERDYNE INC., 117 West Street, Jonesville,
Mich. 49250 USA. Cena včetně poštovného \$ 11 US.

MORAVIA PRESS LTD., 2098 Dundas Street West,
Toronto, Ont., Canada M6R 1W9. Cena \$ 14 Can.

Recepty pro naše hospodyňky

Z VIDEŇSKÉ KUCHYNĚ.

POLEVKA FIAKRISTŮ:

Patrně se jí kdysi posilňovali vídeňští fiakristé, takže se této syté polévce dostalo jména podle nich. Potřebujeme k její přípravě:

50 g slaniny, 200 g vutů, 200 g brambor, 3 cibule, 3 lžice rajčatového protlaku, 1 lžička sladké papriky, trochu majoránky, ocet, špetku cukru, 1-2 stroužky česneku podle chuti, petrželku, případně kousek bujónové kostky.

Slaninu nakrájíme na malé kostičky a rozpustíme na mírném plameni. Přidáme k ní oloupanou cibuli nakrájenou na větší kostky a do žluta ji v tuku podusíme zároveň s plátky (oloupaných) vutů. Pak to vše zastříkneme trochou octa, posypeme paprikou, přidáme špetku cukru a rajčatový protlak, rozředíme vodou (asi tři čtvrtě litru) a přivedeme k varu. Oloupané brambory nakrájíme na malé kostky a zvlášť je uvaříme. Pak je přidáme k polévce i s vodou, v níž se vařily, dochuťme utřeným česnekem, trochou majoránky a jemně krájenou petrželkou. Podáváme s krajíčkem chleba nebo rohlíkem.

KUŘE SMAŽENÉ PO VIDEŇSKU:

1 kuře asi 1250 g, 2-3 větší vejce, hladká mouka, strouhanka podle potřeby, sůl, pepř, citronová šťáva, sladká paprika, olej na smažení.

Kuře omyjeme, osušíme a rozdělíme na čtvrtky. Pokud možno co nejvíce je vykostíme a maso trochu naklepeme, zploštíme. Osolíme a opepříme pak jednotlivé porce z obou stran, pokapeme citronovou šťávou. Mouku smísíme s větším množstvím sladké papriky (podle chuti) a porce kuřete v ní obalíme tak, že ji nejprve na maso přitiskneme, pak lehce oklepeme a porce vložíme do misky s větším dnem, v níž jsme rozkvedlali vejce. Obrátíme je ve vejcích a necháme v nich chvíli ležet. Pak čtvrtky kuřete vyjmeme, obalíme ve strouhance a smažíme v rozehřátém oleji přibližně 15 minut za častějšího obracení. Smažené kuře necháme okapat z oleje a na talíři je zdobíme čtvrtičkou citronu a petrželkou. Podáváme s vařenými brambory a zeleninovým salátem.

VIDEŇSKÉ RYBÍ FILÉ:

se speciálním bramborovým salátem.

1000 g rybiho filé, 2-3 lžice hladké mouky, 4 vejce, 3 lžice oleje, 50 g rostlinného tuku, sůl, mletá paprika, petrželka, 1000 g brambor, 1 malý celer, 3 sladkokyselé okurky, 3 cibule, 50 g slaniny, 2 lžice oleje, hořčice, sůl, pepř, špetka cukru, petrželka.

Ještě zmrazené rybí filé nakrájíme na plátky a obalíme je moukou, kterou jsme trochu osolili a smísili bohatě se sladkou paprikou. Tuto suchou směs přitiskneme z obou stran na plátky ryby, které pak omočíme ve vejcích rozšlehaných s větším množstvím jemně krájené petrželky. Opékáme je nejprve na oleji, dopékáme v rostlinném tuku. Podáváme s pikantním bramborovým salátem. Uvařené teplé brambory nakrájíme na plátky, uvařený celer rovněž, okurku na kostky. Na větší kostky nakrájenou cibuli nejprve podusíme na rozpuštěné slanině nakrájené na kostičky, přidáme do ní lžičku hořčice. Všechno promícháme a ochutíme solí, pepřem, troškou oleje, špetkou cukru a jemně krájenou pažitkou. Tento salát podáváme k filé teplý.

VIDEŇSKÉ NOKY:

7 vajec, 7 dkg másla, 14 dkg pískového cukru, 2 dkg polohrubé mouky, (6 dkg másla a trochu cukru na posypání.)

Do misky dáme polovinu cukru, přidáme máslo, žloutky a pře-

novitě to utřeme. Z bílků s přidáním druhé poloviny cukru, ušleháme tuhý sníh, spojíme s utřenými žloutky a nakonec lehce přimícháme mouku. Tuto hmotu pak pečeme na másle v pánvi (nebo v kastrole) v horké troubě asi 8-10 minut. Z této upečené hmoty pak polévkovou lžicí vykrajujeme noky, pocukrujeme a ihned podáváme.

Kdysi chytré zvíře

Snad na žádném jiném zvířeti se neprojevil nepříznivý vliv zdomácnění tak jako na ovci. Všechny divoké ovce jsou zvířata bystrá, rychlá a nebojácná, kdežto domácí ovce je bázlivá a tupá. V lidových rčeních se dokonce stala symbolem hlouposti. Jak dlouho trvala přeměna z odolného a hbitého obyvatele hor v hýčkaného producenta vlny? Vedle psa a kozy patří ovce k nejstarším domácím zvířatům. První nálezy kostí, které prokazatelně patří zdomácněným ovčím, se našly z oblasti Zagrosu, v jeskyni Šanidar a pocházejí z první poloviny 9. tisíciletí př. Kr. Tehdejší malá ovce s dlouhým ocasem a štíhlou hlavou se chovala především pro mléko a maso, eventuálně též pro kůži. Doklady o chovu ovcí pro vlnu máme až ze 3. tisíciletí př. Kr. z Mezopotámie. Tehdy se již ovce chovaly ve velkém, můžeme usuzovat na chov milionových stád. O chovu ovcí ve Sřední Asii a v Číně máme málo dokladů, ale nesporně i tam má chov kořeny hluboko v pravěku.

Pro zasmání

Doktor k pacientovi: "Tož vám řeknu, na těch svých šedesát vypadáte skvěle."

Pacient: "Řekl jsem, že je mi šedesát? Třiaosmdesát je mi."

"Matičko svatá, váš otec, než zemřel, musel žít safránsky dlouho, to vám povím."

"Kdo vám řekl, že zemřel? Onehdá slavit jednočtyřia dvacet a příští týden se bude ženit."

"Proč, pro všechny svaté, by se chtěl jednočtyřia dvacetiletý člověk ženit?"

"Kdo vám řekl, že chtěl?"

(DrAC)

Inspirace ...

Tvořiví lidé dokáží získat inspiraci v těch nejprostších věcech. Americký architekt E. Saarinen, například, byl před 30 lety pověřen pořídit návrh na budovu TWA, což je nyní newyorské Kennedyho letiště. První model se mu nelíbil, ale přesto na něm pracoval. Až jednoho dne při snídani mu padla do oka slupka z velkého citrusu, známého jako grape-fruit. Slupku obrátil, vzal nůž a začal jím vyřezávat oblouky; hotové dílo vzal s sebou do práce a přidal je k jiným modelům, které přicházely v úvahu pro konečný návrh.

Když byl terminál dokončen, byl v jednom stavitelském magazínu popsán jako "totalita prehavé formy ohýbané a kroužící v samé sobě, připomínající "let velkého ptáka". O citrusu ani zmínka.

Z KANADY

Není pravda, že kanadští Mounties vždy dostanou toho svého (V Rosemary Rudolfa Frimla ho seržant Bruce přece jen dostal), třebaže královská kanadská jízdní policie má dlouhou a úctyhodnou historii, pokud stíhání zločinců všeho druhu a předání jich spravedlnosti se týče. Také se jim občas povede na hraničních přechodech zabavit nějakou tu butylku s "něčím pro zahřátí" alias "ohnivou vodou", jak to nazývali Indiáni. Kanadčané s oblibou nakupují své "liqueury" v USA, kde láhev skotské, vodky nebo čehokoli dostanete v takovém nějakém tom newhampshirském obchůdku lihovinami o třetinu laciněji než třeba v Quebecu. Tak od roku 1984 se mauntáci zmocnili 10.000 lahví tohoto "ohnivého" kontrabantu. - Ted' co s ním? Před lety trunk prostě vlihl do kanálu, dnes však, v době ztřeštěných opatření proti znečišťování životního prostředí, je to horší - zákony to zakazují. Alkohol je dnes v Kanadě označován za "nebezpečný, hořlavý odpad" a vláda, z legálních důvodů, nemůže jednou prodané americké zboží znovu prodávat. Jeden sloupkař z montrealských novin "Gazette" přišel s nápadem, co tak uspořádat na montrealském olympijském stadioně "Závod v běhu v pytlích pro 60.000 důvěrných přátel".

(DrAC)

* Těžko házet někoho přes palubu, když už je loď na dně.

* Pro cestu vpřed používal zadní dvířka

* Držel slovo. Celý život raději mlčel

Pomozte!

Čtyřlenná rodina (nově přichází) hledá 2 pokojový byt v rodinném domku, nebo levnější 2 bedroom apartment. Volejte kdykoliv: 533-4242

KNIHA MIROSLAVA LUKÁČE

"O lásce se stálým zřetelem ke skutečnosti"

JE UŽ V PRODEJI ZA \$ 7 PLUS POŠTOVNÉ
MORAVIA PRESS LTD.,
2098 Dundas St., W., Toronto, Ont., Canada M6R 1W9

Jedna z největších torontských agentur
PRO PŘEDVÁDĚNÍ MODELU
(televize, katalogy, modní přehlídky)
přijme děti, muže a ženy na přípravu pro moderní
MANEKÝNKY A MANEKÝNY.
Zajistíme zastoupení v naší agentuře.

Pro další informace volejte:

Toronto, Tel.: 598-4478
Mississauga, Tel.: 275-6666
Scarborough, Tel.: 431-1144

Přišla zkušená kaderníčka
NAĎA LAZARČIKOVÁ Z BRATISLAVY
účastníčka mezinárodních soutěží
v krasočesání vlasov
pracuje v novém salóně
KAROLA ŠIMONOVICHA

Pánske, dámske strihanie a úplná úprava vlasov.
Trvala od \$ 20.00 vyššie.
Mierné ceny, predaj kozmetických a herbálnych
čajov a výrobkov.
Brezovú vodu na vlasy, šampony atd'.

20 RONCESVALLES AVE., TORONTO
(Severne od Queen Street West na západnej strane.)

KAROL ŠIMONOVICH

VOLAJTE: 535-1407

Kennedy Travel Bureau Ltd.

424 BLOOR STREET W., TORONTO, ONT.
Návštěvy příbuzných z Československa
a cestování kamkoliv na světě
vám vybavíme k vaší spokojenosti.

Volejte nebo píše:
(416) 921-8945
921-3721

DANA NOHAVICA
Manager

* Odborné stavební a nábytkové stolařství *

MILAN MIKES

Commercial - Residential

R. R. # 4,
Orangeville, Ontario
519-941-1935

naše hlasy

Publishing and Printing by:
Vydává a tiskne: MORAVIA PRESS LTD.

Editor in-Chief:
Šéfredaktor: MILO KOMÍNEK

Address:
Adresa: 2098 Dundas Street W., Toronto, Ont.,
Canada M6R 1W9

TEL.: (416) 533-4242

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ:
Kanada \$ 13, USA \$ 15,
všechny zámořské státy lodní poštou \$ 17.
Leteckou poštou všechny zámořské státy \$ 26.

CZECHOSLOVAK (TORONTO)
CREDIT UNION LIMITED

Kampelička

740 Spadina Avenue, Toronto, Ont. M5S 2J2
(roh Spadina a Bloor) Tel.: (416) 925-0557

Dlouhodobé vklady

1 rok	7.75 procent
2 roky	8.25 procent
3 roky	9.00 procent
5 roků	9.25 procent

Úrokové míry se mohou měnit!

Přijďte, píše nebo volejte pro podrobnější informace

Otevřeno: Pondělí, úterek a pátek 10-7

úterý a středa 10-5

sobota 10-2